

megy előtte a sárgáskendős asszony, viszi a lovasmalom dűlőutjára ki, övéinek az ebédet.

És amit csak a torony ablakából kinéző harangozó-fiu láthat: szerte-
szerte, közeli és messzibb földeken a dolgosok: elteszik a szerszámot és
mennek félre, az árnyékos helyek felé...

BESZÉLGETÉS EGY ÚTSZÉLI FESZÜLETTEL

Irtta: BERKÓ SÁNDOR

Ossiétzki emlékére

*Ne rejtsd el orcád, úgyis látom én
azt a könnycseppet szemed szögletén,
azt a vonagló kint az arcodon,
mely itt vonaglik sápadt arcomon,*

*ne csukd keményen össze ajakad,
mert úgyis hallok mindenik szavad,
keserű imád, szelíd panaszod,
mely sebeidnél fájóbban sajog.*

*Két tehetetlen vézna karodat
imájával nem oldja fel a pap.
Pedig körötted: a száraz rögök
közül népednek jajja nyöszörög,*

*hogy korbácsoddal üzd el azokat
kik meggyaláznak, a kúfárokat,
hogy adj azoknak bort és kenyeret
kikért keresztre vitted testedet.*

*Lásd, nevedet a Sátán lopta el,
a Te nevedben embervért kever,
a Te nevedben öli azokat
akikre hagyta királyságodat.*

*Meghalnál értünk, tudom, százszor is,
de ha keresztre jutsz századszor is
s az útszéli por ajkadig belep,
zászlóinkon mi kibontjuk neved,*

*széttárt karokkal, a langy dombokon,
Te megmaradsz, túl minden korokon,
túl minden álnok szenten, ál-imán,
és megkönyörülsz az Ember Fián.*